

Opitý
na tvoy
povel

ROKANO BUDZÁK

Opitý na tvoj povel

Roland Budzák

Opitý na tvoj povel copyright © 2022 by Roland Budzák

Obsah

Som.....8

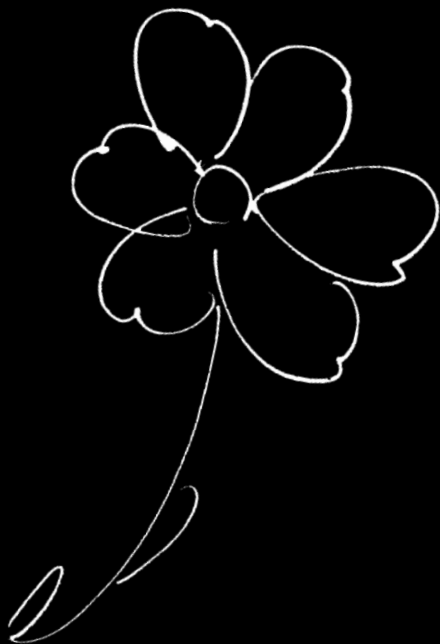
Opitost'.....10

Samota.....40

L'ud.....58

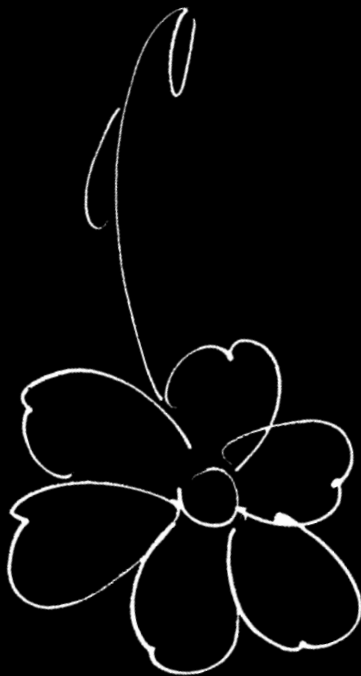
Krásno.....86

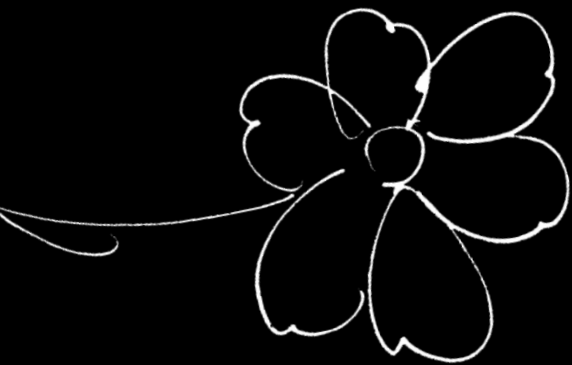
Som

Som len človek prostý,
čo rád kráča bosý,
aj keď to občas bolí.
Občas drkocú mi kosti
z toho, čo sa dnes vraj nosí,
som predsa len chlapec prostý.
Plný túžob, cieľov a lásky,
z ktorých sa aj tak raz stanú vrásky,
na tvári starca, ak Boh dá.
Ak Boh dá, chcem byť svedkom
tanca detí mojich detí,
zmierený s tým, ako ten čas letí.
Chcem mať domov,
a byť domovom pre ľudí,
ktorí ma robia šťastným,
chcem byť niekoho šťastím.

Opitost'

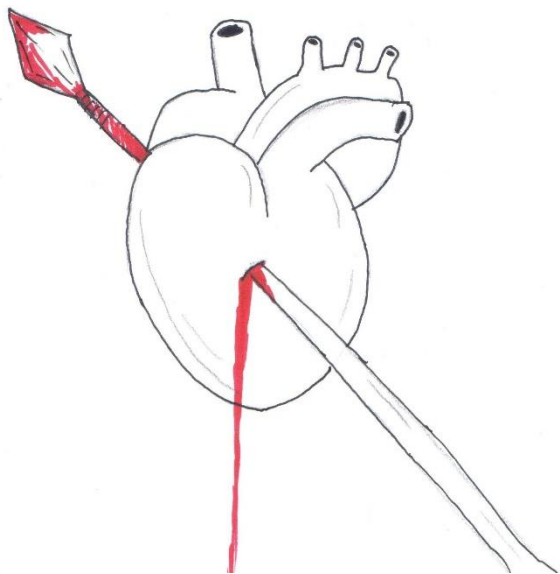
Zanietenie tebou,
majstrovské dielo.
Vytesané zo života,
bez klinu a dláta,
bez práce ľudských rúk,
bez telesných údov múk,
bez potu trápenia,
bez zlomku marenia,
čo i len kúsku kameňa.
Bez očí pri tvorbe.
S ľudmi pri hrobe,
utrápených v temnote,
smútiacich nezlomne.
Pokojne hovorte,
nevadí to mne,
ani nikdy nebude.

Sprisahal som sa netajne,
so smrťou tak,
ako každý z vás.
Povrch krásy však,
zotrie sa starobou.
Stane sa to s vami,
stane sa to so mnou,
ako stalo sa to s ňou.
Uchovať ju, v žiali srdca,
je horšie ako zabudnúť.
Krmte ju chvíľkami šťastia,
nech môže s vami upadnúť,
do večnosti oblakov,
ako majstrovské dielo,
vytesané láskou.

Viem, idem skôr neskoro,
ale skúsim, čo to dá,
možno tvoj boľavý pohľad,
mojim všedným slovám sa poddá.

Si rozpoltená duša,
medzi nebom a zemou,
keď si sama sebou.

Chtám sa prázdna,
že vraj, žije láska!

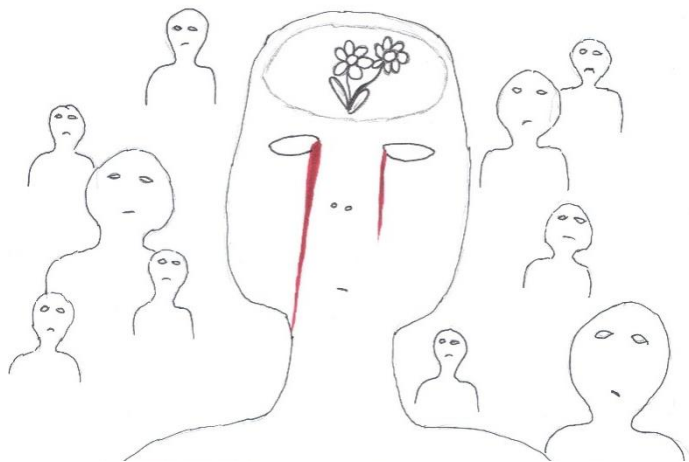
Stýkrát oslepol som,
prvýkrát navždy.

Chytám úsvit,
prelievaný nebom.
Medzi prsty,
obalené nehou.

Vybuchlo celé mesto.
Ľudia mnou milovaní, zmizli.
Zmysel zomrel s nimi,
a ja som zomrel s tým,
že ich už nikdy neuvidím.
Ostal som sám napospas životu, živý.

Telo kráčalo,
v prašnom vetre umierajúce.
Piesok zamoril oči do krvi.
Prečo nie ste od nej vy, milovaní,
ale moje bezduché oči?

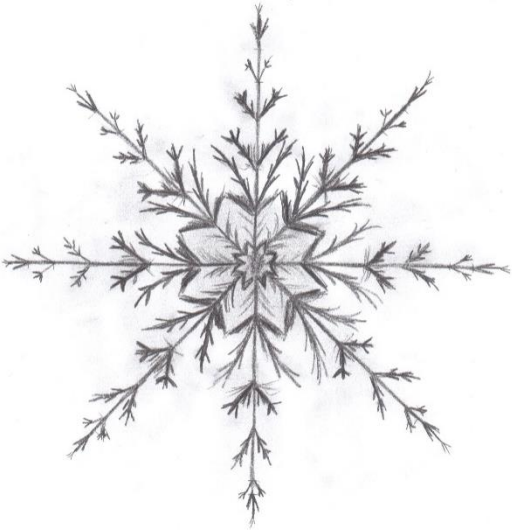
Cítil som tlak oblohy,
cítil som ako padá,
stále nižšie, bližzi sa bližšie
a bližšie, tak sa vkráda.

Takýto výtvor pre ľudí jestvuje?
Či iba pre človeka jedného?
Takýto výtvor by i nemého,
priviedlo k slovám samého.

Celému svetu,
rétoricky hlásam slovám
že životné zlo skoná,
keď naše spojenie,
bude viac ako nie.

Ruky trpko pýtajú si nehu,
padajú na ne tony snehu lásky.

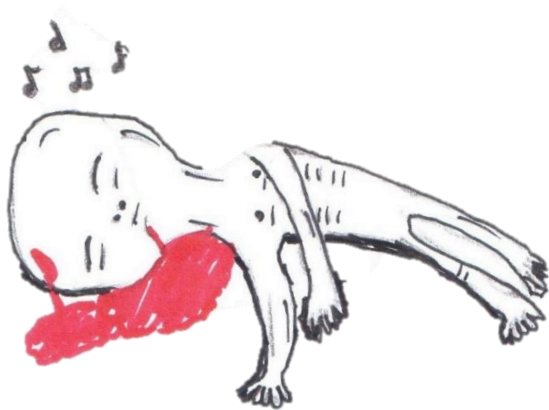

Z farebných,
písaných nôt,
prečítam ti pár
chladných slov.
Cez ne už očami
píšeš zvuky nôt.
Tak zaspievaj ich,
mne,
cez bôľ,
nech ťa vidím.

Nie sme pod rovnakou strechou,
ani medzi istými stenami.
Nezdieľame vzťah nehou,
ani sa neoslovujeme menami.
Sme si tak cudzí,
a stále k sebe máme bližšie,
ako by bolo zdravé.

Skočil do studne,
chcel ju,
chcel ju zachrániť,
no nemohol sa brániť,
jej čistote, ktorá privolala,
všetky mračná.

Mračná začali plakať,
no on neprestal chcieť,
chcieť ju,
preto priláhol si k nej,
ku dnu,
ona mu chytila ruku,
a ležala s ním,
až prestal chcieť.
Chcieť ju.

Oblaky sa vznášajú v modrej,
obloha ladne nadnáša sivú,
telá ťažobne topia sa v modrej,
voda ladne nadnáša jeho milú.

Ja opíjam rozum na tvoj povel,
ku kráse chorobou zviazaný,
ti čítam slová lichotivé.
Oči belasé sa tak blysnú
a ľútosťou kážu mi svetlom
cestu von, preč od nich.
Ani plné moria slov a kníh,
tých najdychtivejších,
nebudú stačiť tebe,
i keby celé kráľovstvo velebné,
sa ti sklonilo k nohám,
múza múz čistoty,
nič nebude stačiť tebe.
I tak vznikla pravda.
Hocičo, čo konám,
nebude nikdy dost',
tak prosím, velebnosť,
dovoľ, nech skonám.

Zachytávam ťa dľaňami,
aby si mi nezišla z mysle,
veď takto to človek zvykne.
Už neverne verní iba,
zdajú sa byť ľudia,
tak osamote tu blúdia,
aj keď spolu mohli by
nájsť cestu tam,
kde predtým
nemohla by byť.
Ťažko to znášame, stvorenia,
čo preds' všetko vedia.
V dobe kde iba loža sa zdieľa,
nijak srdce, to zdiera.

Z okien blčí
iba oheň samoty,
prosím, uhas ho.

Prv tak kruto chladí,
neskôr tak krásne hreje,
keď už je teplo neznáme.
Sneh jak aj slová,
veď vieš,
tak klam mne,
ako klame telo,
nech priložím ruky,
k ohňu odloženými slzami,
a žilami prejde,
to dávno stratené, teplo.

Lod' na ktorú som vstúpil,
rád by som odkúpil,
od času a smrti.
Nech žije a blúdi,
navždy ako každý
človek tancujúci v daždi.

Tiene motýlích krídel,
menia smútok na obdiv.
História, životný prídel,
nebeských motýlích krídel.

Čierny rám z kruhov,
ako obruč smútku sídel,
bolesti plačúcich sluhov.

Každý z nich by bdel,
ak by spatriť mal,
let motýlích krídel.

Každým sluhom, ja som.
Chcem nimi byť.
Bdiť mienim kým budem žiť,
aj telo môže mi zhníť.

Kosti nech rozpadnú sa na prach.
Nech vyprahne voda vo všetkých
moriach.

Ja bdieť budem a azda ešte raz let
spatrím,
let nebeských krídel naplnených
šťastím.

Každá cesta papiera krídel,
žiari nebom, chladí sa zemou.
Byť, životný prídel.
Všetky listy z kruhu prešli tmou.

Noc s oceánom sa prelínajú,
krídla z vody všemoci,
ma premohli.
Už niet pomoci.
Topím sa v ich mori večnosti.
Nežnosti.

Tak ma to stiahlo,
opitost', márnivosť'.
Teraz utopený a zachránený,
líham pod strom v diaľke,
kde plody chuťou neopantajú
mysel', nepodrobujú s' a ošial',
no kvitnú s ňou,
a nie len na jar,
ak, tak navždy vraj,
krásny pohľad pokoja.

Samota

Tak jedzme,
tak dajme si kúsok,
aj keď sme plní,
samota nie je.
Nebude.

Žijeme v omyle,
ktorý nám prinesie,
len smútočnú žatvu,
z ktorej chlieb nasýti,
nasýti samotu.

Sedím sám,
s chladnými rukami bez života,
si pretieram tvár od myšlienok.
Premýšľam ako vyzerá čistota,
a či vôbec nejak vyzerá.
Či je to len mylný výtvor ľudí,
pre ich vlastný pocit blaženosti,
aby skryli sa od tej večnej zlosti,
na seba, na svet, aspoň na moment,
ktorý prežijú v omyle,
v ich vlastnej pravde,
vedúcej k samote.
Tak sám, pretieram si tvár,
od seba.

Mávam topiacemu,
možno sa len tvári,
možno to len predstiera,
možnože tam patrí,
možno, bude šťastný.

Stoja ticho za mnou.
Očami zaliatymi krvou,
plačú do rytmu hudby,
nenájdenej túžby.

Nasýtený plač.
Mihalnice mokrade,
život vykradne.

Klamstvo so slzami
je pravdou a zdá sa mi,
že oháňam sa frázami.

Labutiú pieseň,
v hlave hrám.
Písal som ju cez jeseň,
všetkým nám.
Cez jeseň chladnú, plnú dažďa,
kde stále noví ľudia počnúc
od detí darujú kúsok zo seba,
ďalej,
do neznáma,
kde človek nie je vražda,
kde to nie len zbesilá jazda,
kde nedocítiš ty ani ja azda.

Sedia dve stareny, v kameni,
dlane kladú na kolená chladné,
chúlia sa v dekách márne,
márne hľadajú kúsok tepla v sebe.

Tvárami bez života,
stále niečo hovoria,
i keď reč už nie je im známa,
v ríši sôch.

Ich pohľady prešli by i skrz
ľudí čo nemajú cítenia v sebe,
čo iba chlad v srdciach im drieme,
opojení v bezláske.
Či vôbec taký ľudia sú,
a či vôbec sú aj iní?

Oči na sucho prstami premývam,
pohľad upieram na chladný strop,
pre pocit podobnosti tisnem perinu
k hrudi mocne,
nech ma ta zahreje,
nech srdce povolí a žiada vec inú
než je šťastie, to často stojí drinu,
preň ľudia žiaľom plní hynú
a ostatní ďalej v nešťastí žijú,
dávajúc sebe to všetko za vinu.
Tak si líham späť do spánku,
i keď už lúče prežarujú rám izby.
A tak naďalej prajem si,
kiežby radšej navždy zmizli.

Noci svietia, pre mňa,
dni len zriedka,
vtedy myseľ letí, ženie sa,
do záhuby vedie ma.

Horia mi nohy,
chytám po dychu.
Vonku bijú zvony,
a ja sa utápam v tichu,
v tichu vody.

Ako počítam v šere, svojvoľne sily,
cítim beštiu, cítim tiecť jej sliny,
na mňa celého robí si zálusk,
ved' kto iný
by po mne prahnúc,
mi aj tak nechal náskok sťa nádej,
že raz to šero krásy, tak márnej,
prinesie trochu iný života dej,
aj keď osud to zapečatil v nej,
darmo, ved' kto iný...

Cítim, že horím,
ako steká pot studený,
až zamrza pokožka,
trasúc praská,
ako na jar povrch riek,
a stíha ma vzlek,
a tak ruky krížim,
a čakám s myšlienkou,
len neublíž im.

Každý tak to občas má,
každému sa tak občas zdá,
celého seba jaksi predá,
spoločníčke do tmy,
neskôr zdvorilo sa pýta späť,
s rukou hľadajúc druhú,
s pocitom, že točí sa v kruhu.
Tak bud'me ňou, nie tmou,
ale rukou pre ruku v nej.

The image features a black background with several white line-art floral motifs scattered across it. These motifs consist of stylized flowers with five petals and thin, curved stems, some ending in small buds. The word "Lud" is printed in a white, bold, serif font in the upper left quadrant.

Lud

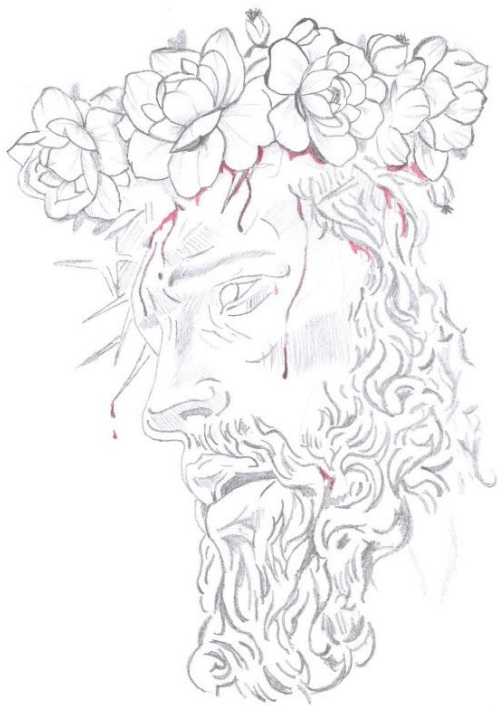
V diali sa divé veci diali.
Srdcia lúče sĺz liali,
tancujúci hrali a hrajúci v diali,
skladali nové piesne hluchým.

Ten výdych,
by donútil zvädnúť všetky kvety,
aj tie ktoré ešte nie sú,
nebudú, lebo ty,
ja aj všetci, máme ten výdych.

Toľko sa premýšľa
nad budúcnosťou,
až v nej zomieram
s ľudskou hlúposťou.

Listy od vojakov sa otvorili,
keď ich prázdne telá odhodili,
do krvi plnej doliny.

Hemisféra ľavá, pravá,
navzájom sa trhajú.
História ľudí je krvavá,
no deti kvety zbierajú.

Lastúra bez svalu,
rozpadne sa na dve večne
rozdelené časti.
Už nikdy nevytvorí perlu slasti,
z dráždivého zrnka piesku.

Chceli by sme vedieť,
no nechceme pochopiť.
Chceli by sme letieť,
no nedokážeme uchopiť,
pravdu do náručia pevne,
ako človeka blízkeho,
pri jeho poslednom dychu,
a načúvať mu verne,
z posledných síl pred žiaľom,
s ktorým sa utkáme v boji,
prepletení ako jeden.

Nič nemusím.
Všetko čo sa mi hnuší,
by som mal.
Všetko po čom bažím,
by som nemal,
pokým nemám,
všetko čo by som mal.
A keď mám všetko,
čo by som mal,
nemám čas,
na nič.

V akej sme to ére,
keď ľudia kvôli viere,
odsudzujú už aj seba,
a tak aj tú časť neba,
ktorá kedysi žila v nich.

Symfónia hlasov,
pobláznila všetkých bláznov.
Tvorené považujú za ruiny,
ničené oslavujú pre krásu,
vädnúc kvet je bujný,
preň tak kreujú vázu,
tak jemnú až bohovia žasnú
nad pomäteným to ľuďom,
čo hanobiť ráčia perfekciu,
dlaňami nasiaknutými krvou,
všetech stvorení čo ju vie roniť,
na tomto svete.

Celému svetu,
kričím, že som tu,
aj keď sa nepoznám.
Vravím všetkým nám,
že odvahu mám,
aj keď ju nekonám.
Klam.

Krdeľ vtákov oblohou plávajúc,
žiadúci, po kvapke vánku od nebies,
pre ich ťažké plachty znes,
božstvo, kvapku lásky.

Ved' kryjú sa navzájom pred sebou,
by jed nezahlil im myseľ,
ako ranná rosa
vznášajúc nad zemou,
vedie, kam nevie ani On, trýzeň!

Žiadosti, nebolo ich mnoho,
iba život, vášeň okúsiť,
teraz sa ňou aj zadusiť!
Okamih a bijú sa o skaly.
Ničota prehlbuje im rany,
ani láska.

Či nie som hoden okúsiť
chládok plynúci po tele,
keď tiaž, hlboko už prestane
utláčať srdce do úzadia?

Vrúčne, no nežné tiež,
objatie rieky vln,
unášajúce ťarchu z tela,
keď to väčšmi treba?

Pokojný vánok stromov jari,
čo života dych, ako dary,
ponúkajú nám hriešnikom.
Niet duše hodnej,
ochutnať plody raja,
čo vzali sme od nej.

Som bez svalov, bez ich pomoci.
Ľudia zvliekajú mi kožu z kostí,
vraj sa to dnes tak nosí.

História učí,
kam bys nohou nevkročil,
iba ak ta zomrieť.

Líhajúc pod tú
myšlienku z myšlienok,
prestávam myslieť.

Vtáčí spevokol,
mi balzamom vznešeným,
potiera dušu.

Len sám šedý tieň,
oblieha stromy mlčky,
líhajúc pod ťarchou vetra,
vyvracajú korene žiadosti,
po živote čo ich zmieta.

Všetko čím si,
je viac ako dost'.

Sú čierne, viac ako kedysi,
jak uhlíkmi zasnežené,
sa týčia a ukazujú smer,
čo hľadať, keď začína
hmla klesať s pocitom,
že navždy koráb šera
obliehať bude tvoju zem.

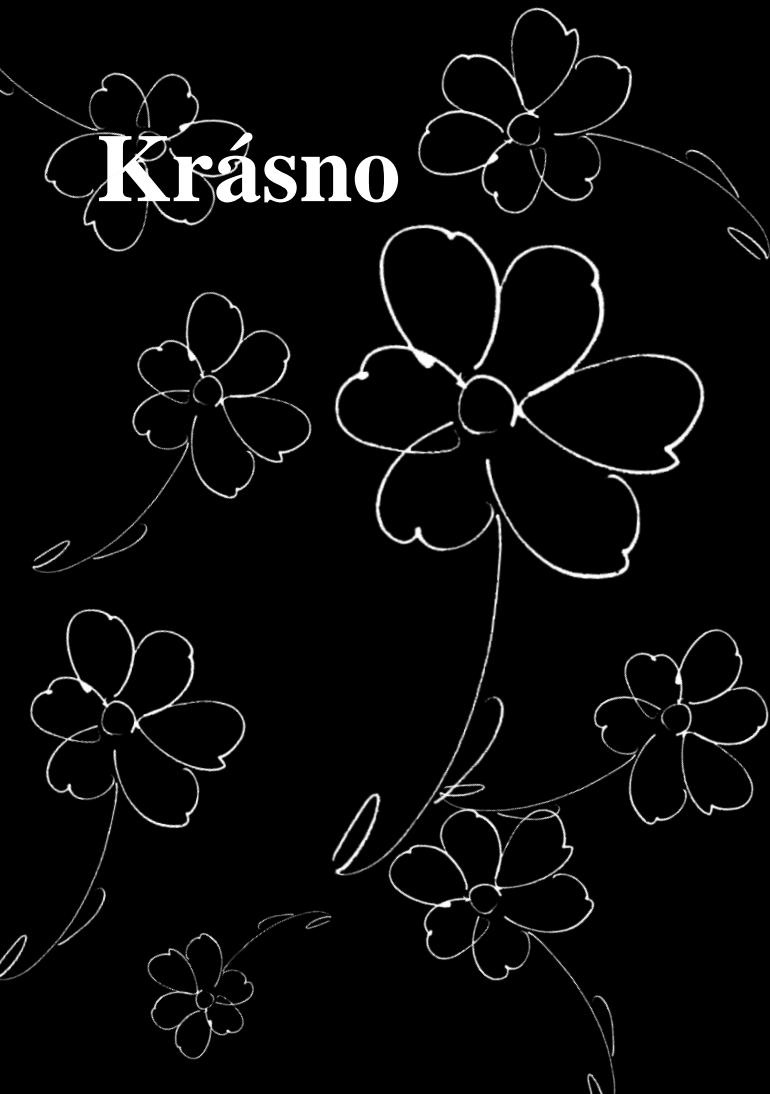
Sú čierne, viac ako kedysi,
stromy noci,
za dažďa hviezd najkrajšie,
keď ich odraz vidieť v očiach
tmy, tej krásy,
čo tiež zabíja,
pravdaže...

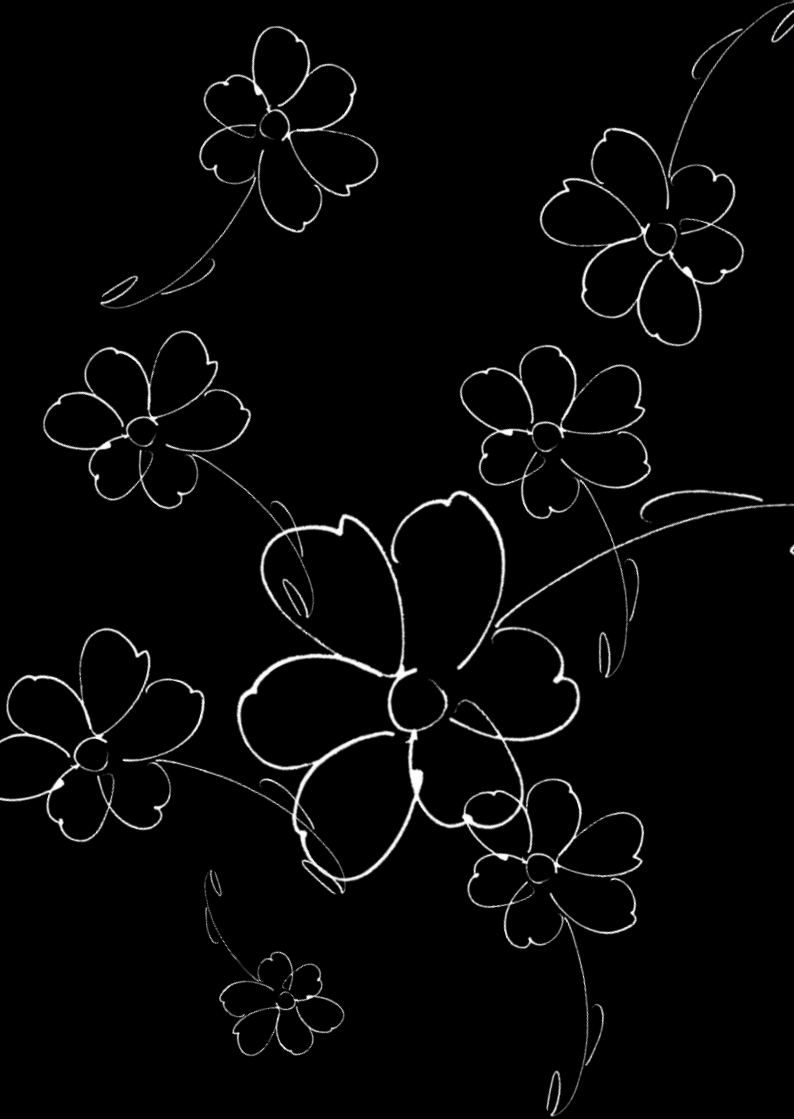
Sú túžby zabudnuté, ktoré kedysi
kojili srdcia s veľkými očami
odhodlania,
teraz ohlodané odhodlane plačúc
zvolávajú všetku nerest' sveta.

On, krídla malé,
ruky spojené letmo,
prstami prepletajúc,
a tá tvár radosti,
nahá ako telo,
bez úsmevu sa smeje
z kraju útesu na slnko,
nech mu vnesie víchor
do večnosti,
kde aj skončili
jeho krídla malé,
a ruky prepletené.

Stratení vo svete,
stratení v nás,
toľko všedných krás,
dávajúc úsmev je,
no málokto to vie,
veď stratení vo svete,
stratení v nás sme,
tak tá pravda znie.

Krásno

O krásne je ťažko,
krásnu ešte ťažšie.
Preň stereotyp básne,
každého slova sú,
ako aj nádhera malieb,
ako aj veľkosť sôch,
tesané sklenými rukami,
do kameňa bohov.
O krásne je ľahko,
ak jej povieš zbohom,
a stále je tu,
a číta, ak čítaš,
hlavou vo hviezdach,
nohami na zemi,
áno, takto znie mi.

Melódia piesní,
pískaním pier,
tak ovláda ladne,
rytmus mojej hudby,
hlasivky jemne potom,
hmkajú mi do uší,
to je melódia,
čo hluk prehluší,
prostá melódia,
a nik netuší,
aká krásna je,
ani ona.

Pár chvíľ nad zemou,
telo sa vznáša,
a tak vábna je noc,
zdobená tichom,
a tak krásna je noc,
ak necháš byť vše vším.
Vánok lístie objatím zdraví,
odvieva nás ďalej,
do týchto chvíľ,
kde vábna je noc,
a tak krásna je noc,
jej lúče lámu sa na slzách,
tie v objatí vetra ostávajú teplé,
a s úsmevom tak sladko znejú.
A tak krásna je noc,
keď je všetkým.

Ako zrnká kávy,
kúpané v žiari slnka,
až topí sa ranná zora.
Oberané vetrom, niekde zhora,
pečené v božskej vyhni.
Vôňou opíja rozum silný,
pravdivá fatamorgána,
spasenie cítiť na míle,
tak blízko na dotyk,
no hlavne pomaly,
nech nepopáli jazyk.
Sú ako zrnká kávy,
kúpané v žiari slnka,
až topí sa večerná zora,
až zmysly sú bez zmyslov,
krásny pohľad.

Koloseum mračien,
oblieha nebo na zemi,
v ňom tak nehybne chodí
nočný odraz slnka,
nehrá žiadnu drámu,
nebojuje o prežitie,
nekryje oči slepotou.
Dáva život noci,
ako jej pripomenutie,
dalo život mne.

Vábne ma hľadali,
do plachiet vietor chladný,
laná strmo zatiahnuté, pokryté kožou,
rúk do krvi strhaných.

Vábne ma hľadali,
veď maják tak krásne žiaril,
zreničky boli nočnou oblohou,
a tvár prístavom zasadeným
niekde ďaleko v pokoji oceánu.

Vábne ma hľadali,
a našli nás tam,
plachty bez vetra vôbec,
laná len letmo pohodené,
a ruky samé objímajúc s'ážeň.

Vábne ma hľadali,
ostatok nenašli,
veď vlny a skaly,
v žiari majáku tak krásne
zdali sa byť očiam až do konca.

Končeky prstov trápnu,
jazvy až do krvi,
struny, odtiene červenej,
no tak krásne to znie,
stojí to za to,
bez dotyku, blázon,
prosím oň cez chvenie kostí,
s hudbou čo cíti,
nech to vie.

Topánky od blata sa lesknú
spomienkami na cestu,
dobou vtlačených pod zem,
pod vence z kvetov,
i zároveň niekde ku,
ku niekomu ako si ty,
do mesta kde ležia
tie najmilšie hviezdy,
kde na radosť menia žiaľ
a radosť na večnosť,
tam krásne je byť hosť,
tam krásne je prv ako znova,
tam krásne je byť doma.

Podporené grantovým programom MŠVV a ŠSR
Priority v oblasti práce s mládežou

MINISTERSTVO
ŠKOLSTVA, VEDY,
VÝSKUMU A ŠPORTU
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Opitý
na tvoj
povel

ROLANO BUDZÁK

Obálka ROLANO BUDZÁK,
GRAFICKÁ ÚPRAVA BENJAMÍN FEČÍK
ILUSTRÁCIE ROLANO BUDZÁK, ROMAN HAJOSTEK,
ŠTEVKA HAJOSTEKOVÁ, MARTA BUDZÁKOVÁ,
BENJAMÍN FEČÍK, DIDI MATAVČOVA

